

mijmering / kranten

Vandaag is er geen krant gekomen. Dat was deze week al een keer eerder het geval. 't Is even slikken om niet de vertrouwde witte vlek bij de voordeur te zien liggen als ik 's morgens beneden kom. Pas als ik met mijn thee en toast met

jam aan tafel zit doe ik mijn lenzen in en zie ik de wereld weer scherp. Het heeft overigens wel iets om de wereld niet zo scherp te zien. Tussen strakke lijntjes doorlopen is moeilijker dan laveren tussen vage vlekken.

In de eerste helft van de week heb ik één krant, in de tweede helft twee en op zaterdag heb ik er drie. Ik voel me wel eens schuldig dat ik de bezorger zo laat sjouwen in het weekend, drie kranten met bijlagen wegen heel wat. Aan het einde van het jaar, de tijd dat alle drie de kranten meedelen dat de bezorger de abonnee graag persoonlijk fijne feestdagen komt wensen, tast ik dan ook royaal in de buidel. Om acht uur dus geen krant, om 10 uur hoorde ik gerommel aan de brievenbus, kort daarna een plof en een minuut later nog een, het moment waarop de hele papierhandel definitief van buiten naar binnen tuimelde. Van de driehonderddertien doordeweekse dagen per jaar word ik er driehonderdelf op tijd van nieuws voorzien. Mij hoor je, zeker met sneeuw en gladheid, niet klagen als het eens fout gaat.

De afwezigheid van de kranten deed me aan onze werkster Mien denken. Werkster is niet woke, maar interieurverzorgster was absoluut niet op Mien van toepassing. Mien was een stuurs en ongelooflijk lelijk vrouwke, zo lelijk dat mijn zus er als kind nachtmerries van had. Bij Mien was op een dag de krant niet bezorgd. Ze vroeg aan mijn moeder of ze even mocht bellen. 'Mag ik d'n dirrekteur efkes', hoorde we haar roepen.

Mien is al heel lang niet meer. Ik hoop dat ze als een oogverblindende schoonheid door het hiernamaals huppelt en dat ze iedere ochtend de krant op een gouden schaalje krijgt aangereikt.